

5. Декларація про державний суверенітет України / Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / Упоряд. Ю.К.Качуренко. — 2-е вид. — Київ: Юрінформ, 1992. — С. 7 -12.
6. Космина Я. Розділ 18. Україна в системі міжнародних відносин // Політологія / За наук. ред. А.Колодій. — К.: Ельга, Ніка-Центр, 2003. — С. 557.
7. Рада ООН з прав людини, Basic Facts about UPR. URL: <https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/UPR/Pages/BasicFacts.aspx> (дата звернення: 14.11.2022).
8. Рада ООН з прав людини, Report on the Universal Periodic Review of Germany, 11.7.2018 (UN Doc. A/HRC/39/9).

КОЛОМІЄЦЬ **Діана,**
аспірантка кафедри
конституційного права та
прав людини Національної
академії внутрішніх справ

ПРАВО НА ЗАХИСТ ПІДОЗРЮВАНИХ, ЯКІ ЗДІЙСНИЛИ КОРУПЦІЙНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Наявність високого показника корумпованості підриває авторитет держави та гальмує економічний розвиток, руйнуючи морально-етичні норми. За вчинення корупційних правопорушень передбачено кримінальну, адміністративну дисциплінарну або цивільно-правову чи дисциплінарну відповідальність, залежно від тяжкості вчиненого діяння. Спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції є Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, органи прокуратури та органи внутрішніх справ. Зазначені органи повинні стежити не лише за не порушенням антикорупційного законодавства, а й за дотриманням права на захист особи, яка здійснила таке правопорушення.

Конституцією України кожній особі гарантовано право на захист навіть у випадку, коли вона порушила закон. Особа, яка порушила антикорупційне законодавство, за вчинене діяння повинна нести відповідальність відповідно до норм закону. Повноважені посадові особи мають діяти лише в межах дотримання прав людини і не важливо що особа вчинила правопорушення. Кожен правопорушник є людиною, і органи державної влади та їх посадові особи не вправі діяти так щоб обмежувати чи порушувати права людини без підставно. Українським законодавством достатньо передбачено норм щоб запобігти цьому. Перш за все, слід наголосити на нормах Конституції України, які є гарантією захисту прав людини кожного. Наприклад, відповідно до ст. 55 Конституції, кожна людини має право на судовий захист як національний так і міжнародний; кожен може звертатися до Уповноваженого Верховної ради з прав людини; ст. 59 - кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках,

передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав; ст. 63 - Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом [1]. Тобто, працівники правоохоронних органів зобов'язані подбати про те, щоб підозрюваний мав змогу надати усні чи письмові пояснення з приводу підозри, має право збирати та надавати докази, брати особисту участь у кримінальному провадженні, а також користуватися правовою допомогою захисника. У разі, якщо останній не в змозі оплатити адвоката, він має право на кваліфіковану правову допомогу обраного ним або призначеного безоплатного захисника.

Дані норми деталізовані у Кримінальному процесуальному кодексі України, де передбачені права кожного підозрюваного, обвинуваченого в скоєнні кримінального правопорушення, що гарантовані Конвенцією, тією чи іншою мірою відтворюються в ст.ст. 42, 48, 49, 290 та інших нормах КПК України, а саме:

- право мати достатній час та можливості для підготовки свого захисту;
- право підозрюваного, обвинувачуваного знати, у скоєнні якого кримінального злочину його підозрюють, звинувачують;
- захищати себе особисто чи з допомогою захисника;
- за відсутності коштів, право на безоплатну правову допомогу;
- право на допит свідка особисто, або з допомогою захисника (адвоката);
- право на безкоштовну допомогу перекладача [2].

У разі, якщо за вчинення корупційних злочинів складено протокол про адміністративне правопорушення, та якщо провадження у справі про адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією, у зв'язку з відсутністю події або складу адміністративного правопорушення, відстороненій від виконання службових повноважень, особі зобов'язані відшкодувати середню зарплатню за вимушений прогул, спричинений таким відстороненням. У будь-якому разі, дотримання прав людини є обов'язковим, а отже, антикорупційні органи зобов'язані діяти відповідно до норм чинного законодавства та діяти в межах своїх повноважень.

Виходячи з вищезазначених норм національного законодавства, слід зробити висновки, що підозрюваний що вчинив корупційне правопорушення має право на захист яке гарантоване Конституцією України. Повноважні органи не мають права вчиняти дії які порушують або обмежують права підозрюваного, неважливо яку норму він порушив. Покарання має встановлюватися лише в судовому порядку. Аналізуючи Закон України «Про запобігання корупції», слід зазначити, що в ньому не передбачені прав підозрюваного у вчиненні корупційного правопорушення. Права органів та посадових осіб що здійснюють контроль за додержанням антикорупційного законодавства, передбачені в Законі, а права підозрюваного відсутні. Доцільно, на нашу думку, додати статтю, яка детально зазначала права підозрюваного.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс України; Закон, Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
3. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700>

КОСІНСЬКА Аліна,

здобувач ступеня вищої освіти
магістра, Навчально-наукового
інституту №2,
Національної академії внутрішніх
справ

Науковий керівник:

ПЕНДЮРА Максим, завідувач
кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх
справ, кандидат юридичних наук,
доцент

ВЕСТЕРНІЗАЦІЯ В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ УКРАЇНИ

23 червня 2022 року країни-члени ЄС проголосували за надання Україні статусу країни-кандидата на вступ до ЄС, що й є основним спрямуванням сучасного політичного курсу України. Логічному закінченню ходу вказаної події передують проходження успішного процесу політичної та економічної інтеграції. Даний процес водночас здається легким – оскільки, політична влада України покладає багато позитивних сподівань щодо даного об'єднання, та заплутаним – як через складність самої процедури вступу до ЄС, так і через незрозумілість найважливішого – як провести ефективну модернізацію державного ладу, законодавства, економіки, громадянського суспільства України загалом та наблизитись до європейських стандартів сучасного типу.

Початкові теорії модернізації були сформульовані ще в 1950-х роках ХХ століття та ґрунтувалися на виставі про однозначне «подолання відсталості» в процесі «гонитви за лідером» в економічному і соціальному розвитку, а відповідно – і в інтенсивному запозиченні цінностей, норм і стереотипів поведінки західного суспільства. Неминучим наслідком такого бачення історичного процесу стала споконвічна вестернізація теорій модернізації [1].

Вестернізація – процес переходу особи, групи осіб чи суспільства в цілому від власної традиційної системи цінностей до системи цінностей західної цивілізації, які базуються на Верховенстві права, домінуванні індивідуального